
Aby vás při terapiích vzali za vlastní, musíte si přivstat a zacvičit si s nimi

Aby vás při terapiích vzali za vlastní, musíte si přivstat a zacvičit si s nimi

15. 2. 2012; autor: Helena Stinglová; rubrika: Rozhovory & portréty

Patří k jednomu z prvních, kdo na 1. lékařské fakultě UK vystudoval adiktologii, tedy studium léčby závislostí. V rámci programu Erasmus vyjela na jeden semestr do belgického Gentu a nyní pokračuje ve studiu na UK. „Pobyt v Belgii byl hodně inspirativní. Podívat se na to, jak vypadá praxe tam, bylo úžasné,“ vzpomíná Bc. Eva Drápalová na svůj pobyt na západě Evropy.

Eva Drápalová v belgických Bruggách

Můžete porovnat studium adiktologie u nás a v Belgii?

To je trochu těžké. Když jsme přijeli do Belgie, ukázalo se, že místní univerzita nenabízí všechny programy v angličtině. Docházela jsem na program, který byl originálně v holandštině, a jelikož jsem tehdy holandsky neuměla vůbec, studium probíhalo individuálně formou konzultací v angličtině s tutorem. Nemohli jsem navštěvovat běžné přednášky, se studenty jsme se ale setkali na různých exkurzích. Studium v Belgii se od našeho zásadně neliší. Měla jsem ale pocit, že u nás je trochu náročnější než tam. Po nás tady požadují větší hloubku teoretických znalostí, vyžaduje to více práce.

V rámci exkurzí jste tedy navštívila v Belgii i centra pro léčbu závislostí?

Byli jsme na několika exkurzích. Podívat se na to, jak vypadá praxe tam, byl asi největší přínos celého výjezdu do Belgie. Ačkoliv u nás je adiktologie na velmi dobré úrovni, co se týče prevence a léčby závislostí, progresivní metody, které zde dnes teprve zavádíme, v Belgii fungují již dvacet třicet let. To je příklad třeba case managementu, tedy případové práce s klienty. V Gentu mají také vymyšlený celý specifický soudní systém. Drogové pachatele soudí speciální soudce, který je obeznámený s problematikou, takže k souzeným přistupuje úplně jinak než u nás. Lidé pak mají větší možnost se rehabilitovat a vrátit se do normálního života. Bylo to hodně zajímavé.

Kdybyste měla studentům, kteří uvažují o výjezdu do zahraničí, vyjmenovat důvody, proč mají odjet, co byste jim uvedla jako hlavní důvod?

Mně to přineslo strašně moc. Zlepšila jsem si angličtinu, naučila jsem se holandsky – zaplatili nám tam kurzy, což bylo skvělé. Skvělé je zlepšit si terminologii v angličtině, napsat odborné práce v angličtině, pohybovat se na mezinárodní úrovni. Potkáte spoustu nových lidí. Člověk nikdy neví, kdy se mu budou hodit kontakty v zahraničí. Díky sociálním sítím se dají přátelství udržovat na dlouhou dobu, váš život to obohatí. Můj pobyt v Belgii byl hodně inspirativní.

Nyní pokračujete v magisterském studiu adiktologie. Co vás teď čeká?

Jsem ve druhém ročníku, pomalu se chystám na státnice. Píšu diplomovou práci o nových syntetických drogách. Zaujalo mě, že se u nás objevila řada lidí, kteří byli ochotni ze sebe udělat „pokusné králíky“ a zkusit úplně nové látky, o nichž nikdo moc neví, co způsobí.

Chystáte se vydat do zahraničí znovu?

Teď ne. Pokud se zadaří a budu pokračovat v doktorandském studiu, chci do zahraničí určitě znovu vyjet.

V rámci studia na 1. lékařské fakultě jste absolvovala několik praxí. Co všechno jste si vyzkoušela?

V rámci našeho studia musíme na praxi vyrazit každý rok. Většinou to bývá v rozsahu dvou týdnů, v posledním roce studia musí být praxe čtyřtýdenní. Považuji to za jednu z nejužitečnějších a nejúžasnějších věcí na studiu. Máme možnost dostat se v podstatě do jakýchkoliv služeb. Já jsem byla jak na ambulanci u Apolináře, kam chodí drogově závislí, tak i na druhé ambulanci, kam chodí závislí na alkoholu. To byla moje první praxe, bylo to hodně překvapivé. Pak jsem byla v léčebně v Červeném Dvoře, kam jezdí lidé na tří- až šestiměsíční léčby. To je asi jedna z nejintenzivnějších verzí léčby. Je to hodně náročné ale i zajímavé, člověk z toho čerpá celý rok, v teoretických předmětech si pak přesně vybavíte ten reálný případ.

Jak vypadá běžný den v terapeutické komunitě?

Vstává se v šest hodin ráno, jde se na rozcvičku s klienty, když chcete, aby vás brali za vlastní. Vyčítali by vám, kdybyste s nimi nešla cvičit. Po snídani je velká komunita, na které se sejdou všichni klienti, a povídá se o nejdůležitějších věcech z minulého dne. Oboduje se, jak klienti splnili své povinnosti. Pak nastává pracovní terapie. Od devíti do tří s výjimkou oběda se pracuje na pozemku, klienti se starají o zvířata, řeže se dříví, malují se pokoje apod. Odpoledne jsou věnované terapiím. Jsou to hodinu a půl dlouhá sezení, která jsou buď tematicky zaměřená, nebo se jedná o výpovědi jednoho klienta k nějakému aktuálnímu problému.

Večery jsou věnované relaxaci, cvičí se jóga. Pak klienti mají volný čas. V deset večer se většinou chodí spát. Tak to s různými obměnami probíhá celý týden, jen o víkendech mají více volna. Student na praxi tam s nimi zažívá jak jejich denní režim, tak ho zároveň terapeuti nechávají nahlížet do pozadí chodu komunity. Student se dostává do takové dvojpozice – jak klienta, tak terapeuta. To je skvělé.

Nechtěla byste jako studentka, aby bylo součástí výuky více praxe?

Já osobně mám raději praktičtější předměty. Praxe jsou ale dost časově náročné, děláme je přes prázdniny, protože na ně v průběhu roku není čas. Moc se mi líbí, když v rámci některého z předmětů zajdeme do nějakého zařízení a ukážou nám, jak to tam funguje. To je nejlepší spojení praxe a teorie.

Práce v léčebnách musí být psychicky velmi náročná, jak se s tím vyrovnáváte?

V bakalářském i v magisterském studiu jsme prošli psychosociálním výcvikem. Ve skupině si pod dohledem terapeutů procházíme nácvikové situace, mluvíme o tom, co nás trápí, když vidíme klienty při praxi. Člověk si tak nacvičí situace a připraví se na problémy, se kterými se může setkat. Od učitelů dostáváme dobrou podporu.

Dostala jste se při práci do situace, kdy vás to nějak hodně zasáhlo nebo jste si nevěděla rady?

Příběhy, které člověk poslouchá, jsou hodně náročné na vstřebávání. Když se nahromadí za den nebo za čtrnáct dní, co tam člověk stráví, je to docela vysilující. Do nějaké vyložené nepříjemné situace jsem se ale nedostala. Nestalo se mi, že bych se setkala třeba s agresí ze strany klientů.

Ve své kanceláři v Centru adiktologie